

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 260.348 van 1 juli 2024
in de zaak A. 231.465/VII-41.656**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Pierre Robert
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Sint-Quentinstraat 3
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout
 kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
 Orchideestraat 61A
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 4 augustus 2020, strekt tot de cassatie van arrest nr. 237.912 van 3 juli 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.083 van 30 november 2020.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 oktober 2023.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Cédric Dhondt, die *loco* advocaat Pierre Robert verschijnt voor verzoekster, en advocaat Tine Bricout, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in functie van haar echtgenoot van Oekraïense nationaliteit en gemachtigd tot onbeperkt verblijf in België. Zij werd op 30 mei 2016 en op 7 juli 2017 in het bezit gesteld van een A-kaart, de laatste geldig tot 3 mei 2018.

3.2. Op 27 oktober 2017 verwerft de referentiepersoon de Belgische nationaliteit.

3.3. Op 13 februari 2018 vraagt verzoekster de verlenging van haar A-kaart. De aanvraag wordt gergistreerd als een aanvraag voor een verblijfskaart

van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald haar echtgenoot van (inmiddels) Belgische nationaliteit.

Op 9 augustus 2018 neemt de verwerende partij ten aanzien van verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Verzoekster stelt op 13 september 2018 tegen deze laatste beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 3 juli 2020 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Standpunten van de partijen

4. Verzoekster werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 40ter en 62, § 2, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 20 van het verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU), van artikel 16 van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 ‘inzake het recht op gezinshereniging’ (hierna: richtlijn 2003/86), van de artikelen 7 en 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: EVRM).

In een eerste middelonderdeel wijst verzoekster op haar betoog in het beroepschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat zij

gediscrimineerd wordt ten aanzien van derdelanders wier echtgenoot niet de Belgische nationaliteit had verworven. De verwerende partij heeft met de aanvankelijk bestreden beslissing immers de aanvraag tot gezinshereniging verworpen omdat verzoeksters partner inmiddels de Belgische nationaliteit had verworven en derhalve geen rekening meer kon worden gehouden met verzoeksters eigen inkomsten. Verzoekster voert aan dat daardoor de derdelander, partner van een derdelander met een onbeperkt verblijfsrecht in België, beter behandeld wordt dan de derdelander, partner van een derdelander met een onbeperkt verblijfsrecht en die de Belgische nationaliteit verwerft. Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest oordeelt dat het Grondwettelijk Hof in zijn arresten 121/2013 van 26 september 2013, 167/2013 van 19 december 2013 en 149/2019 van 24 oktober 2019 reeds heeft geantwoord op verzoeksters middel, meent verzoekster dat het Grondwettelijk Hof in geen van die arresten uitspraak heeft gedaan over de juridische vragen die de situatie van haarzelf en haar partner oproepen. Volgens verzoekster werd in geen van die arresten de vraag gesteld of artikel 40ter van de vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, gelezen samen met artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, schendt omdat de verwerving van de Belgische nationaliteit door een derdelander tot gevolg heeft dat zijn partner het recht op gezinshereniging verliest. Er wordt ook nergens verwezen naar het door verzoekster aangehaalde arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 14 november 2017 in de zaak C-165/15, Lounes tegen het Verenigd Koninkrijk (hierna: arrest Lounes).

In een tweede middelonderdeel stelt verzoekster voor om een prejudiciële vraag omtrent de voormelde problematiek te stellen aan het Europees Hof van Justitie.

In een derde middelonderdeel voert verzoekster aan dat in het bestreden arrest niet wordt betwist dat er een verschil in behandeling is tussen de twee opeenvolgende categorieën waartoe verzoekster behoorde, namelijk eerst als gezinslid van een derdelander en daarna als gezinslid van een Belg, en dat zij

slechter behandeld wordt sinds haar partner de Belgische nationaliteit heeft verworven. Verzoekster laat gelden dat het bestreden arrest het verschil in behandeling niet verantwoordt en dat dit verschil in behandeling ook niet te verantwoorden valt, zodat zij de artikelen 8 en 14 van het EVRM evenals de artikelen 7 en 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie geschonden acht.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster het middel.

Wat het eerste middelonderdeel betreft, voegt verzoekster toe dat het verwerven van de Belgische nationaliteit en van het unieburgerschap haar partner en haarzelf belangrijke rechten heeft doen verliezen. Deze paradoxale situatie werd niet voorgelegd aan het Grondwettelijk Hof en werd niet behandeld in de in het bestreden arrest geciteerde arresten van het Hof. Ook de arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 8 maart 2011 in de zaak C-34/09, Ruiz Zambrano, en 15 november 2011 in de zaak C-256/11, Dereci, waarnaar in de memorie van antwoord wordt verwezen, hebben volgens verzoekster betrekking op een andere situatie dan de hare, waar het verwerven van het unieburgerschap die (nieuwe) unieburger rechten heeft doen verliezen. Daarentegen acht verzoekster de verwijzing naar het arrest Lounes wel degelijk dienend aangezien dit arrest een zeer vergelijkbare situatie betreft, zij het met enkele nuances die de Raad van State ertoe zouden kunnen aanzetten een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie.

Wat het tweede middelonderdeel betreft, stelt verzoekster dat de verwijzing in de memorie van antwoord naar de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie niet dienstig is om de hierboven vermelde redenen.

Wat het derde middelonderdeel betreft, voegt verzoekster toe dat de verwijzing naar arresten van het Grondwettelijk Hof die betrekking hebben op

een andere situatie, niet toelaten te begrijpen hoe het in dit middelonderdeel opgeworpen verschil in behandeling gerechtvaardigd zou kunnen worden.

Beoordeling

Algemeen

6. Artikel 62, § 2, van de vreemdelingenwet heeft geen betrekking op de motivering van jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Verzoekster laat ook niet gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de draagwijdte van deze bepaling zou hebben geschonden met het bestreden arrest. Het enige middel is in die mate niet ontvankelijk.

Eerste middelonderdeel

7. Verzoekster voert in essentie aan dat zij als derdelander wier echtgenoot (de referentiepersoon) de Belgische nationaliteit heeft verworven, wordt gediscrimineerd tegenover andere derdelanders wier echtgenoot niet de Belgische nationaliteit heeft verworven.

8. Het bestreden arrest en de aanvankelijk bestreden beslissing hebben, hetgeen door de partijen niet wordt betwist, betrekking op verzoeksters aanvraag tot gezinshereniging met haar echtgenoot van Belgische nationaliteit die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie. Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is.

Bij gebrek aan aanknoping met de bepalingen van het Unierecht kan verzoekster niet dienstig verwijzen naar de bepalingen van richtlijn 2003/86 en evenmin naar de rechtspraak dienaangaande van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

9. Dat, zoals in de aanvankelijk bestreden beslissing en het bestreden arrest wordt geoordeeld, ingevolge het verkrijgen van de Belgische nationaliteit door verzoeksters echtgenoot bij de behandeling van verzoeksters aanvraag tot gezinshereniging enkel rekening kan worden gehouden met de inkomsten van verzoeksters echtgenoot en niet van haarzelf, vloeit voort uit artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Hierin wordt bepaald dat de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, van dit artikel, moeten bewijzen dat de Belg “beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”.

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arresten 121/2013 van 26 september 2013, 167/2013 van 19 december 2013 en 149/2019 van 24 oktober 2019 aanvaard dat in die gevallen enkel rekening wordt gehouden met de inkomsten van de Belgische echtgenoot, zonder dat het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden. Derhalve vermocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest op wettige wijze te overwegen:

“De Raad stelt vast dat de thans door verzoekster ingeroepen ongelijke behandeling reeds voorlag bij het Grondwettelijk Hof, doch dit Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet enkel vernietigde in zoverre in het tweede lid van deze wetsbepaling niet is voorzien in een uitzondering op de voorwaarde inzake bestaansmiddelen wanneer de gezinshereniger een Belg is en zich enkel laat vervoegen door zijn minderjarige kinderen of die van zijn echtgenoot of die van zijn partner, wanneer dat partnerschap als gelijkwaardig met het huwelijk in België wordt beschouwd. Deze situatie doet zich in casu evenwel niet voor. Er kan in casu worden verwezen naar de overwegingen B.45.2. tot en met B.57. en B.59.1. tot en met B.59.8. van voormeld arrest. In het arrest nr. 167/2013 van 19 december 2013 van het Grondwettelijk Hof wordt eveneens vastgesteld dat het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals vervangen bij artikel 9 van de wet van 8 juli 2011, de artikelen 10, 11, 22 en 191 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de aangevoerde internationaalrechtelijke bepalingen, niet schendt. Relevant in dit arrest zijn de overwegingen B.3.1. tot en met B.8.

In overweging B.59.7. van het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 stelde het Grondwettelijk Hof weliswaar dat indien uit de feitelijke omstandigheden van een concreet geval zou blijken dat de weigering om aan een van zijn familieleden een verblijfsrecht te verlenen in het kader van de gezinshereniging, ertoe zou leiden een Belg het genot te ontzeggen van de voornaamste door zijn status van burger van de Unie verleende rechten, doordat hij *de facto* ertoe zou worden verplicht het grondgebied van de

Europese Unie te verlaten, de bepaling krachtens welke een dergelijk recht op gezinshereniging zou worden geweigerd, buiten toepassing zou dienen te worden gelaten, doch dergelijke uitzonderlijke omstandigheden worden door verzoekster *in casu* niet aangetoond.

Wat betreft verzoeksters argument dat ook rekening moet worden gehouden met haar inkomen, moet worden verwezen naar het arrest nr. 149/2019 van het Grondwettelijk Hof van 24 oktober 2019 waarin het Hof ingevolge een aantal prejudiciële vragen die door de Raad van State werden gesteld, een onderzoek heeft gevoerd naar die interpretatie van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en inzonderheid van de term “beschikt”, volgens dewelke enkel de persoonlijke inkomsten van de Belgische gezinshereniger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, in aanmerking kunnen worden genomen als “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”, met uitsluiting van die van zijn partner, met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht via gezinshereniging. In dit arrest heeft het Hof gesteld dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt, in de interpretatie dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn partner een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn. Verzoekster toont dus niet aan dat de verwerende partij een verkeerde toepassing heeft gemaakt van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet door te stellen dat geen rekening kan worden gehouden met haar eigen inkomsten aangezien het de Belgische referentiepersoon is die moet aantonen dat hij over de vereiste bestaansmiddelen beschikt.”

Uit verzoeksters kritiek blijkt dan ook geen schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet of van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest aanvaardt dat bij de beoordeling van de aanvraag tot gezinshereniging enkel rekening wordt gehouden met de inkomsten van verzoeksters Belgische echtgenoot en niet met de inkomsten van verzoekster zelf.

10. Waar verzoekster een schending opwerpt van artikel 20 VWEU, dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanvaardt dat “indien uit de feitelijke omstandigheden van een concreet geval zou blijken dat de weigering om aan een van zijn familieleden een verblijfsrecht te verlenen in het kader van de gezinshereniging, ertoe zou leiden een Belg het genot te ontzeggen van de voornaamste door zijn status van burger van de Unie verleende

rechten, doordat hij *de facto* ertoe zou worden verplicht het grondgebied van de Europese Unie te verlaten, de bepaling krachtens welke een dergelijk recht op gezinshereniging zou worden geweigerd, buiten toepassing zou dienen te worden gelaten”, doch hij oordeelt dat “dergelijke uitzonderlijke omstandigheden [...] door verzoekster *in casu* niet [worden] aangetoond”. Verzoekster toont niet aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met deze beoordeling de draagwijdte van artikel 20 VWEU zou hebben geschonden.

Tweede middelonderdeel

11. In het licht van hetgeen hierboven in randnummer 10 is vastgesteld en bij gebrek aan verdere aanknoping met de bepalingen van het Unierecht, is de door verzoekster voorgestelde prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie niet dienstig voor de oplossing van het geschil. Die vraag wordt bijgevolg niet gesteld.

Derde middelonderdeel

12. Om te verantwoorden dat het verschil in behandeling van een derdelander als echtgenote van een gezinshereniger-derdelander met onbeperkt verblijf in België dan wel als echtgenote van een gezinshereniger van Belgische nationaliteit geen schending vormt van de artikelen 8 en 14 van het EVRM en de artikelen 7 en 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar de *supra* in randnummer 10 vermelde arresten van het Grondwettelijk Hof.

In zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 oordeelt het Grondwettelijk Hof uitdrukkelijk dat de strengere behandeling in het geval van een gezinshereniger van Belgische nationaliteit die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, berust op een relevant criterium dat geen onevenredige gevolgen met zich meebrengt in het licht van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Het Hof verwerpt vervolgens de kritiek als “zou artikel 40ter, tweede lid, van de

wet van 15 december 1980 strijdig zijn met de artikelen 10, 11 en 22 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 8, 12 en 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens [...]”. Het oordeelt dat de inkomensvereiste die aan de Belgische gezinshereniger wordt opgelegd in het voornoemde artikel 40ter, tweede lid, een legitieme doelstelling nastreeft en daarmee niet als onevenredig kan worden beschouwd. In zijn arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019 oordeelt het Grondwettelijk Hof overigens ook dat artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt, “in de interpretatie dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn echtgenoot een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn”.

In het licht van het voorgaande, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met verwijzing naar de voormelde rechtspraak van het Grondwettelijk Hof op wettige wijze geoordeeld dat de door verzoekster aangehaalde bepalingen met betrekking tot het recht op gezinsleven niet zijn geschonden doordat enkel de persoonlijke inkomsten van verzoeksters echtgenoot in rekening kunnen worden gebracht.

Conlusie

13. Het enige middel is in zijn drie onderdelen, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 20 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 770 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op een juli tweeduizend vierentwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams